

Arrest

nr. 231 864 van 28 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. ASSELMAN *loco* advocaat G. GASPART en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U heeft de El Salvadoraanse nationaliteit en werd geboren op 19/10/2000 in Cuscatlan. U woonde gans uw leven in Cojutepeque in Calle La Ronda in Cuscatlan. U was niet politiek actief en kende nooit problemen met uw overheid. Sedert uw achtste levensjaar leven uw ouders gescheiden. U woonde bij uw vader, uw stiefmoeder en de zus van uw vader met haar twee kinderen. In uw wijk was de Mara (bende) Salvatrusha (MS) actief. Uw moeder J.A.F. (O.V. nummer X, CGVS X) woonde in Madre Cacao, waar de rivaliserende bende Mara 18 opereert. Van 2008 tot 2014 hielp u uw moeder op de markt van Riva Del Plassa in Cojutepeque.

Uw moeder had er een kraampje waar ze fruit verkocht. In 2012 werd u op de markt benaderd door leden van Mara 18. Zij maakten u duidelijk dat u er niet welkom was omdat u afkomstig was uit een wijk waar de rivaliserende bende de touwtjes in handen had. Na dit incident begaf u zich nog slechts één keer per week naar de markt. U kende er geen problemen meer. Rond 15 maart 2018 werd u in uw wijk door vier gemaskerde bendeleden van MS op moto's tegengehouden. Ze bedreigden u met een pistool en eisten dat u zich bij hen aansloot, wat u weigerde. Toen een politiepatrouille voorbijreed, zouden de mara's gevlucht zijn. Enkele dagen na dit incident diende uw vader klacht in bij de politie. Eind april 2018 werd u een tweede keer in uw wijk door gemaskerde leden van de Mara 18 tegengehouden toen u te voet op weg was naar school. Twee personen stapten uit hun auto en kwamen uw richting uit. Ze bedreigden u met een wapen en wilden dat u zich ben hen aansloot, wat u weigerde. Hierna vertrokken zij, waarna u uw weg naar school verderzette. Kort nadien probeerden zij u van de weg te rijden. U kon net op tijd wegspringen. Na dit incident diende uw vader opnieuw een klacht in bij de politie. U verklaart dat u lijkt op een bendelid uit uw wijk en vermoedt dat bendeleden het verkeerdelijk op u gemunt hadden. Na de incidenten in maart en april 2018, zette u uw leven voort. U ging opnieuw naar school en naar de muziekgroep. In november 2018 beëindigde u uw middelbare school. Nadien hielp u uw familie waar u kon en nam u op 5/12/2018 deel aan een meerdaagse trip naar Costa Rica met uw muziekgroep. Op 23/01/2019 verliet u uiteindelijk El Salvador uit vrees voor nieuwe problemen met mara's die u zouden hebben willen inlijven. Op 24/01/2019 kwam u in België aan, waarna u op 7/02/2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende. In februari 2019 heeft uw vader het onderzoek naar de daders laten stopzetten uit vrees voor represailles.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u uw paspoort, uw geboorteakte en een mail van 28/07/2019 met uw verklaring voor het ontbreken van bewijstukken aangaande uw problemen neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en evenmin dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat het door u aangehaalde probleem in 2012 zich slechts éénmalig heeft voorgedaan. U verklaart als 12 jarige op de markt door mara's te zijn benaderd omdat u uit een wijk kwam waar een rivaliserende bende opereerde (zie gehoorverslag CGVS, p. 9-12). Na dit voorval beperkte u weliswaar uw bezoeken aan de markt, maar kende u geen problemen meer (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). U voegt er bovendien zelf aan toe dat het gevaar nadien geweken was (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Dit blijkt voorts uit uw verklaringen dat u hierna nog wekelijks uw moeder hielp op dezelfde markt en dit tot u veertien jaar oud was.

Voor wat betreft uw problemen met mara's in 2018, die u wilden rekruteren en waarvoor u uiteindelijk uw land van herkomst, El Salvador, zou hebben verlaten, dient te worden opgemerkt dat verschillende elementen in uw verklaringen de geloofwaardigheid van uw problemen in 2018 in het gedrang brengen. Zo sprak u zichzelf in uw opeenvolgende verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS herhaaldelijk tegen aangaande het tijdstip waarop enkele mara's u een tweede keer probeerden te rekruteren. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS situeert u uw eerste probleem met mara's of bendeleden die u wilden inlijven in maart 2018 en het tweede incident in oktober 2018. In dit verband verklaart u voorts uitdrukkelijk dat u tussen het incident in maart 2018 en het incident in oktober 2018, geen problemen meer heeft gekend (CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15). In uw vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken legde u hierover andere verklaringen af. Zo situeerde u het eerste incident met mara's begin 2018 en het tweede incident een maand later (zie DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS wordt u geconfronteerd met deze discrepantie (zie gehoorverslag CGVS, p.15-16). U verklaart dat de informatie in de vragenlijst van DVZ correct is en het tweede incident waarbij mara's u probeerden te rekruteren zich aldus in april 2018 heeft afgespeeld (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Dat u niet in staat bent over de essentie van uw moeilijkheden in El Salvador eensluidende verklaringen af te leggen op de DVZ en het CGVS, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Voorts is het uitermate merkwaardig dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS uitdrukkelijk zegt dat u tijdens het incident van april 2018 met mara's niet bent beschoten (zie gehoorverslag CGVS, p.18), terwijl u in uw vragenlijst DVZ beweerde

wel te zijn beschoten (zie vragenlijst DVZ, vraag 5). Na confrontatie, zegt u dat de gegevens in uw vragenlijst niet correct zijn en u niet beschoten bent (zie gehoorverslag CGVS, p.20). Uw verklaringen zijn weerom weinig coherent te noemen. Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over wezenlijke elementen van uw problemen in 2018 komt de geloofwaardigheid niet ten goede. Temeer daar uit het administratief dossier blijkt dat de verklaringen bij DVZ aan u werden voorgelezen en voor goedkeuring door u werden ondertekend. Bovendien heeft u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS op geen enkel moment melding gemaakt van fouten of verwarring tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie gehoorverslag CGVS, p.2).

De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt verder ondermijnd door het feit dat u over uw problemen in 2018 uitermate vage verklaringen aflegt tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. U verklaart dat uw vader naar aanleiding van uw problemen met mara's twee keer klacht indiende bij de politie, maar wist niet in welk politiekantoor (zie gehoorverslag CGVS, p. 15 en p.19). Voorts moest u het antwoord schuldig blijven toen u werd gevraagd wanneer uw vader de tweede klacht indiende (zie gehoorverslag CGVS, p.19). U verklaart voorts dat slachtoffers normaliter zelf een klacht moeten indienen en stelt enkel te vermoeden dat uw vader verklaringen heeft afgelegd alsof hij zelf de feiten had meegemaakt (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Evenmin wist u of de politie uiteindelijk de mara's met wie u problemen kende in maart 2018 heeft kunnen arresteren (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Verder blijft u heel vaag toen u werd gevraagd wat de mara's eind april 2018 tegen u zeiden. Zo komt u niet verder dan te stellen dat ze u zeiden dat u zich moest aansluiten en dat u anders vermoord zouden (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Dat deze mara's behalve deze stereotiepe eis, geen verdere zaken zeiden toen u bedreigd werd komt weinig doorleefd over. U verklaart verder dat bendeleden mogelijks een andere persoon uit uw wijk viseerden die sterk op u lijkt (zie gehoorverslag CGVS, p.19), wat op zich de ernst van uw ingeroepen moeilijkheden relativeert. Zo geeft u toe dat u niet moedwillig werd gevisieerd, maar dit eerder een vergissing van de mara's betrof. Gevraagd wat u weet over de persoon die op u lijkt en met wie u verwisseld werd, haalt u enkel aan dat hij lid is van een bende, maar slaagt u er niet in meer informatie te geven (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Dergelijke vage en onduidelijke verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vervolgens dient te worden aangestipt dat u geen enkel begin van bewijs aangaande uw problemen in El Salvador neerlegt. Nochtans blijkt uw verklaringen dat uw vader in 2018 twee keer klacht indiende en in februari 2019 door de politie werd opgeroepen in het kader van het onderzoek (zie gehoorverslag CGVS, p. 14-15 en p.20). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u gewezen op het belang van het neerleggen van bewijstukken en gevraagd hiervoor uw familie in El Salvador te contacteren om deze te bemachtigen. Dat men geen enkel begin van bewijs van uw vaders klachten zouden hebben kunnen afleveren, zoals u per mail op 28/07/2019 aan het CGVS liet weten, kan weinig overtuigen.

Daarenboven dient te worden aangestipt dat uw handelingen in de periode voorafgaand aan uw vertrek totaal niet in overeenstemming te brengen zijn met iemand die een vrees koestert voor zijn leven. Zo is het merkwaardig dat u na uw problemen in maart en april 2018 tot 23/01/2019 heeft gewacht alvorens uw land te verlaten. U verklaart dat uw moeder wilde wachten tot u 18 jaar werd (op 19/10/2018) om te vermijden dat u een volmacht nodig had voor de aanvraag van uw paspoort. Dergelijke verklaringen doen ernstige twijfels rijzen aangaande de ernst van uw problemen en brengt de geloofwaardigheid van uw vrees in het gedrang (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Temeer daar u na uw problemen in april 2018 uw school gewoon verderzette, uw familie hielp met kwarweitjes, u tot aan uw vertrek op 23/01/2019 gewoon thuis bleef wonen en in december 2018 nog voor enkele dagen met uw muziekgroep op tournee naar Costa Rica ging (zie gehoorverslag CGVS, p. 3-4 en p. 6). Bovenstaande elementen in uw asielrelaas zetten de geloofwaardigheid van uw nood aan bescherming zeer ernstig op de helling. Immers, indien u daadwerkelijk zou gezocht worden door mara's en voor uw veiligheid diende te vrezen, kan verwacht worden dat u alles in het werk zou stellen om zo snel mogelijk te vluchten en niet zou wachten tot een moment waarop het voor u administratief gezien eenvoudiger zou zijn het land te verlaten.

Voorts wijst niets in uw verklaringen erop dat u na april 2018 nog door mara's gevisieerd werd die u wilden inlijven. Hiernaar gevraagd haalt u zelf aan na april 2018 hierdoor geen problemen meer te hebben gekend (zie CGVS, notities persoonlijk onderhoud, p. 16). Tevens voegt u er in dit verband aan toe dat er momenteel geen aanwijzingen zijn dat u hiervoor door mara's wordt gezocht en wijst niets erop dat uw familie thans problemen zou ondervinden (zie gehoorverslag CGVS, p.7 en p.19-20).

Uit bovenstaande dient geconcludeerd te worden dat u onvoldoende heeft aangetoond dat er zwaarwegende redenen bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou oplopen in de zin van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten tenslotte, namelijk uw paspoort en uw geboorteakte, wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw nationaliteit en identiteit wordt hier immers niet in vraag gesteld. Deze documenten vormen echter geen bewijs van uw ingeroepen moeilijkheden.

Voor wat betreft uw moeder Jovel Ana Francisca (CGVS 1816193) die op 12/10/2018 erkend werd als vluchteling in België, dient te worden opgemerkt dat u zich niet zondermeer kan steunen op de erkenning van uw moeder teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van een ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. U heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op basis van eigen asielmotieven (problemen met mara's die u in 2018 wilden inlijven). Nergens verklaarde u dat u en uw moeder gemeenschappelijk vluchtmotieven zouden delen. Bovendien dient in dit verband te worden aangestipt dat elke aanvraag individueel door de Commissaris-generaal wordt onderzocht rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing van de aanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 24 september 2019 een schending aan van “artikels 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980; de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980; het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het

dossier in aanmerking te nemen en het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen); beoordelingsfout”.

Met betrekking tot de geloofwaardigheid van het asielrelaas, volhardt verzoeker in zijn verklaringen. Aangaande de tegenstrijdigheid over het feit of er al dan niet geschoten werd, bevestigt hij dat er niet geschoten werd tijdens het incident en *“geeft toe dat hij dit op de DVZ wel zo zij om zijn relaas te overdrijven en het erger te laten blijken”*. Hij volhardt wel *“dat hij aangesproken en bedreigd werd door de bendes, in maart en april 2018”* en hij bevestigt ook *“dat zijn vader in zijn eigen naam klacht indiende om hem te beschermen tegen eventuele wraakacties van de bendes”*. Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal *“onvoldoende rekening gehouden met de actuele veiligheidssituatie om te besluiten tot de ongelooftwaardigheid van zijn asielrelaas”*.

Wat betreft het risico in geval van terugkeer is er, aldus het verzoekschrift, *“een toekomstgericht onderzoek vereist”*. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie, naar de richtlijnen van UNHCR en naar *“de twee COI-Focus van verwerende partij (Salvador: retour au pays des ressortissants, 12 juli 2019, en Salvador: Situation sécuritaire, 15 juli 2019, verder COI Veiligheidssituatie)”*. Volgens hem wordt de situatie in zijn herkomstland *“gekenmerkt door het bestaan van een héél groot risico op vervolging/of ernstige schade voor elke Salvadoraanse burger, en er worden sommige risico-profielen aangestipt”* en door *“een heel hoog niveau van geweld omwille van een sluipende strijd tussen bendes (de mara’s of pandilla’s) en de veiligheidsdiensten (politie en leger) in El Salvador”*, waarbij de bendes overal aanwezig zijn, zowel in ruraal als stedelijk gebied, en actief zijn in, volgens sommige schattingen, 247 van de 262 gemeentes van het land. Hij voert aan dat, *“behalve de hogere sociale klasse, die het zich kan permitteren om in heel dure beveiligde wijken te wonen, de hele bevolking - inbegrepen de middenklasse — blootgesteld [wordt] aan het bende gerelateerd geweld in El Salvador”*, dat *“de aanwezigheid van bendes over het heel grondgebied van hen een de facto autoriteit [maakt], in die zin dat zij een directe controle hebben over het dagelijks leven van de bevolking”*, dat *“er jaarlijks tussen 250.000 en 300.000 personen dienen te verhuizen (tussen 4 en 5% van de bevolking, zie COI veiligheidssituatie, p. 25), in meerderheid omwille van bedreigingen van bendes, geweld”* en dat *“wie verhuist of zich als nieuwkomer in een wijk vestigt het voorwerp [wordt] van een onderzoek van de heersende bende”*.

Verzoeker meent dat *“gezien [zijn] economische situatie, wiens familie juist genoeg geld verdiende om te overleven, geen auto bezit, en in de informele economie aan de slag is, het aannemelijk [is] dat hij, in geval van terugkeer in aanraking zal komen met de bendes en dat zijn situatie onderzocht zal worden”*. Hij stelt deel uit te maken *“van verschillende zogenaamde risico-profielen”*, met name *“de groep van personen die blootgesteld zijn aan een hoger risico op afpersing”* (omdat zijn familie gelatines in de straat of op de markt verkoopt, zijn vader in de informele economie werkt, zijn moeder en een moederlijke tante in Europa wonen en een tante langs vaderszijde in de Verenigde Staten woont) en de *“de risico-groep van jongeren”*. Volgens verzoeker loopt hij aldus het risico *“te worden gepercipieerd door de autoriteiten als een bendelid, aangezien zijn socio-economische situatie en zijn leeftijd”* en gezien *“een hoog risico op gedwongen rekrutering [bestaat] als gevolg van het onderzoek dat door de bende gevoerd zal worden in geval van terugkeer van verzoeker”*.

Hij wijst tevens op *“de bijzondere situatie van personen die na een verblijf in het buitenland naar El Salvador terugkeren (vrijwillig of niet)”* en verwijst naar *“de conclusie van deze COI Focus [die] stelt dat de personen die voor hun vertrek veiligheidsproblemen hebben gekend met bendes opnieuw blootgesteld zullen worden aan ernstige problemen met de bendes”*. Wat betreft de personen die voor hun vertrek geen problemen hebben gekend zou uit de informatie blijken *“dat de geraadpleegde bronnen niet eenduidig zijn”*: volgens sommige bronnen hebben deze personen geen problemen gekend in geval van terugkeer, volgens andere bronnen hebben zij wel problemen gekend, louter omwille van het feit dat zij terugkeren van het buitenland. Aldus verzoeker maken alle bronnen gewag van *“een aanzienlijk verhoogd risico”*, *“enerzijds het risico om slachtoffer te worden van de handelingen van de bendes, en anderzijds de stigmatisatie omdat zij gepercipieerd worden als personen die linken hebben met de bendes”*. Hij wijst op *“de Guidelines van de UNHCR [die] stellen al dat Salvadoranen die terugkeren van het buitenland blootgesteld kunnen zijn aan afpersingen [...] met een bijzondere aandacht voor de situatie van jongeren”*. Verzoeker stelt vast dat enkel *“het OIM meldt dat zij geen weet hebben van personen die na terugkeer problemen ondervonden met de bendes maar geeft wel toe dat de ondersteuning ingewikkeld is aangezien er regio’s zijn die zo onveilig zijn dat zij er zich niet verplaatsen”*. Hij wijst nog op de verklaringen van *“Mevrouw V. R., dat de personen die terugkeren fundamenteel in dezelfde situatie zullen zijn dan alle andere Salvadoranen, maar zij voegt er wel aan toe dat er een verhoogd risico bestaat indien blijkt dat hun koopkracht verbeterd is”*, wat volgens

verzoeker bevestigt *“dat het doorslaggevend element die het risico verhoogd de perceptie is, in hoofde van de bendeleden die in de wijk van herinstallatie actief zijn, dat de persoon economische middelen heeft” en “dat dit een vermoeden is wanneer iemand uit het buitenland komt en/of er familieleden heeft, wat het geval is voor verzoekende partij”*.

Aangaande artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, vat verzoeker aan met een theoretische uiteenzetting.

Volgens verzoeker wordt er in *“de COI Focus over de veiligheidssituatie in Salvador een compilatie van uiteenlopende analyses over de aard van het geweld aangegeven (zie pp. 6-7) maar wordt er geen specifieke analyse gevoerd over de kwalificatie van deze situatie ten opzichte van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet”,* maar dat *“bij het lezen van de beslissing het echter wel duidelijk [is] dat verwerende partij van oordeel is dat er geen gewapend conflict is in El Salvador”*. Verzoeker wijst erop dat *“de notie van gewapend conflict zoals bedoeld in deze bepalingen echter autonoom [moet] worden toegepast in niet naar analogie met de definitie van de notie gewapend conflict in het kader van het internationaal humanitair recht”*. Volgens verzoeker blijkt uit de informatie *“dat de veiligheidssituatie, de tactieken, strategieën en doelwitten van de bendes in Salvador na 2015 sterk evolueerde (zie stukken 3 en 4)”,* dat *“daar waar zij vroeger voornamelijk criminele doelen hadden blijkt dat zij nu ook politieke ambities hebben en controle wensen hebben over regio’s en gebieden en vooral bevolkingen”,* dat *“zij ook de directe strijd [hebben] aangegaan met de officiële veiligheidsdiensten van het land”,* dat *“de veiligheidssituatie in El Salvador geëvolueerd is van wijdverspreide criminaliteit naar een gewapend conflict tussen de bendes onderling en nissen de bendes en de overheid”,* dat *“de bendes in Salvador een zekere organisaties [hebben], er wordt geschat dat er 60.000 leden zijn, toegang hebben tot wapens die gebruikt worden in gewelddadige acties tegen de bevolking enerzijds en de overheid anderzijds, en de ambitie hebben om territorium en bevolkingen te controleren”,* dat *“het niveau van het geweld op het niveau of hoger [is] dan het niveau van geweld in conflict-zones”,* dat *“het niveau van geweld ook diepgaande gevolgen [heeft] op het publiek leven, van beperkingen in mobiliteit van burgers tot een groot aantal gedwongen verplaatsingen (jaarlijks 4 à 5% van de bevolking)”,* dat *“de defensie-minister van El Salvador zelf de veiligheidssituatie in El Salvador als gewapend conflict [heeft] gekwalificeerd (stuk 5)”,* dat *“er ernstige aanwijzingen zijn om te besluiten dat ook in internationaal humanitair recht de situatie als een gewapend conflict moet worden gekwalificeerd”*.

Verzoeker besluit dat, *“aangezien het bestaan van hoge aantallen slachtoffers, het inzetten van het leger tegen de bendes, de gebruikte strategieën en tactieken van zowel de bendes en de overheid, de niveau van organisatie van de bendes, hun effectieve territoriale controle, het impact van de veiligheidssituatie op het leven van de burgers en op het publiek leven in het algemeen er [moet] worden besloten dat er in El Salvador een conflict plaatsvindt in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en van artikel 15, c) van de kwalificatierichtlijn”*.

Hij voert aan dat hij *“ook persoonlijke omstandigheden [vertoont] die het risico voor hem verhoogt: hij is een jongeman afkomstig uit een familie die amper genoeg verdient om te overleven en in het informeel sector economisch actief is. Zij verkopen voedsel in de straat en zijn dus vaker blootgesteld aan de bendes en hun activiteiten. Verzoeker heeft het land verlaten en zal door de bendes onderzocht worden in geval van terugkeer wat waarschijnlijk andere omstandigheden in het licht zal brengen, aangezien hij familie heeft die in België en de Verenigde Staten wonen en dus als een interessant doelwit voor afpersing zal worden beschouwd door de bendes. Het louter feit dat hij in het buitenland verbleef zal al de indruk geven dat hij voldoende financiële middelen heeft en van hem een doelwit maken voor afpersing.”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker *“het dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen”*.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker *“McNamara, P. J., “Political Refugees from El Salvador; Gang Politics, the State en Asylum Claims”, Refugee Surrey Quarterly, 2017, n° 36, pp. 1-24”, “Nations Unie, Assemblée Générale, Conseil des droits de l’homme, 38ème session, Rapport de la Rapporteuse spéciale sur les droits de l’homme des personnes déplacées dans leur propre pays concernant sa visite en El Salvador, 23 avril 2018”, “La Vanguardia, La Fiera Armada de El Salvador condena el*

asesinato de cuatro militares, 29 april 2019" en *"GIWPS, Applebaum A. Mawby B., Policy Brief, Gang Violence as Armed Conflict: A New Perspective on El Salvador, November 2018"*.

Ter terechtzitting legt de commissaris-generaal een aanvullende nota neer met *"COI Focus; Salvador: Retour au pays des ressortissants"* van 12 juli 2019.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoeker toont met zijn origineel paspoort en een fotokopie van zijn geboorteakte genoegzaam zijn identiteit aan.

2.4.2. Waar verzoeker moeilijkheden aanhaalt met de criminele bendes MS en Mara 18, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen. De door verzoeker beweerde feiten zijn immers van gemeenrechtelijke (criminele) aard en kaderen in de algemene situatie in Cuscatlan, El Salvador.

2.4.3. In het verzoekschrift wordt verder gewezen op *"de bijzondere situatie van personen die na een verblijf in het buitenland naar El Salvador terugkeren (vrijwillig of niet)"*. Volgens verzoeker maken alle bronnen gewag van *"een aanzienlijk verhoogd risico"*, zijnde *"enerzijds het risico om slachtoffer te worden van de handelingen van de bendes, en anderzijds de stigmatisatie omdat zij gepercipieerd worden als personen die linken hebben met de bendes"*. Dit bevestigt, aldus verzoeker, *"dat het doorslaggevend element die het risico verhoogd de perceptie is, in hoofde van de bendeleden die in de wijk van herinstallatie actief zijn, dat de persoon economische middelen heeft"* en *"dat dit een vermoeden is wanneer iemand uit het buitenland komt en/of er familieleden heeft, wat het geval is voor verzoekende partij"*.

Ter terechtzitting legt de commissaris-generaal een aanvullende nota neer met *"COI Focus; Salvador: Retour au pays des ressortissants"* van 12 juli 2019, waarnaar in het verzoekschrift ook verwezen wordt. In deze COI wordt een onderscheid gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders.

Uit de geconsulteerde informatie over de “andere” terugkeerders blijkt dat de geraadpleegde bronnen doorgaans geen onderscheid maken tussen terugkeerders die bij hun vertrek reeds problemen kenden en terugkeerders die voor hun vertrek geen problemen kenden (zoals verzoeker). Het betreft nochtans een verschil in profiel en omstandigheden dat logischerwijze een impact heeft op de risico’s bij een terugkeer. Zo maakt het geciteerde *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016 van UNHCR (p. 28, 30-32) dit onderscheid niet en wordt er enkel gesproken over “certain returnees” dan wel “returnees who return from abroad with financial resources” (waartoe verzoeker niet aantoonde te behoren). Ook het rapport van september 2016 van “Immigration and Refugee Board of Canada” (*“Issue Paper El Salvador: Information Gathering Mission Report: Gangs in El Salvador and the Situation of Witnesses of Crime and Corruption”*) spreekt over “persons who are deported back to El Salvador”, zonder aan te geven of ze hiervoor reeds in de negatieve aandacht van de autoriteiten of criminele groeperingen stonden, doch ook over “being re-victimized” wat er enigszins op wijst dat ze in het verleden wel reeds problemen kenden. Het rapport *“Returning to El Salvador Signs of an internal displacement crisis”* van September 2018 van “Internal Displacement Monitoring Center” analyseert “the situation of people deported to NTCA countries who had fled violence and insecurity in those states, but were not granted refugee status in Mexico or the US” en stelde vast dat verschillende terugkeerders moeilijkheden ondervonden om te re-integreren, dat 6 van de 16 geïnterviewden melding maakten van geweldplegingen door bendeleden, maar ook dat “many of the interviewees said once they returned to the country, they faced the same dangers that forced them to leave”, waaruit kan worden afgeleid dat ze reeds dergelijke problemen met bendeleden kenden vóór hun vertrek. Het UNHCR-rapport van februari 2019 stelt dat “many deportees are likely to have protection concerns” zonder deze veiligheidsrisico’s concreet te benoemen en zonder een onderscheid te maken tussen terugkeerders die bij hun vertrek reeds problemen kenden en terugkeerders die voor hun vertrek geen problemen kenden. De aangehaalde citaten uit het Spaanstalig rapport *“Una aproximación a las políticas de atención a los deportados en los países del Triángulo Norte de Centroamérica - El Salvador”* van december 2016, uit een Spaanstalig artikel “OIM, OEA y ACNUR analizaron la atención y reinserción de migrantes retornados a El Salvador” van 7 januari 2017, uit het Spaanstalige *“Personas migrantes retornadas, género y acceso a servicios sociales en El Salvador”* van juni 2018 en uit een rapport van februari 2019 van “TAM, Ministerio de Gobernación y Policía Costa Rica” bevatten ook geen informatie over de situatie of het profiel van de terugkeerders alvorens ze het land verlieten. Hiervan is evenmin sprake in het rapport van 11 januari 2018 van “Latin America Working Group”, het rapport van 23 april 2018 van “the Special Rapporteur on the human rights of internally displaced persons on her visit to El Salvador” of in het antwoord van rechter G.R.R. in Costa Rica die in mei 2019 gecontacteerd werd door Cedoca.

Verschillende andere aangehaalde rapporten en artikelen bespreken de problemen die terugkeerders met specifieke profielen kunnen kennen. Zo haalt het artikel van 23 januari 2017 in “The New Yorker” verhalen aan van uit de Verenigde Staten gedeporteerde Salvadoranen die omwille van een tattoo, dan wel de manier van spreken of kleden, aanzien worden als bendeleden en hierdoor problemen kennen met de politie of bendeleden. Het artikel van januari 2018 in “The Guardian” bespreekt onder meer de situatie van meisjes die na een deportatie van de Verenigde Staten naar El Salvador ondergedoken moeten leven “because these girls have specific testimony on the gangs, they want to silence them, but also punish them because they dared escape”. Het rapport *“Tantamount to a Death Sentence: Deported TPS Recipients Will Experience Extreme Violence and Poverty in Honduras and El Salvador”* van juli 2018, dat aangeeft dat terugkeerders “extortion and death” riskeren en door bendes “marked, extorted, and likely killed” worden, betreft Salvadoranen wiens TPS (“temporary protection status”) in de Verenigde Staten werd ingetrokken en die - na een lang verblijf in de Verenigde Staten - onbekend zijn met “the country conditions and gang dynamics”. Ook het artikel *“Torn from their families in the US, Salvadoran deportees return to a gang-ravaged homeland”* van 7 juni 2018 van CNN betreft Amerikanen die gedeporteerd worden naar El Salvador, nadat hun TPS werd ingetrokken, en die door de criminele groeperingen worden aanzien “as coming from the more monied and privileged United States” en bovendien vaak onbekend zijn “with their fast-changing former home, making them easy targets for gangs”. Het artikel *“Kicked Out of the U.S., Salvadoran Deportees Are Struggling Simply to Stay Alive”* van 9 oktober 2018 bespreekt de risico’s voor terugkeerders uit de Verenigde Staten die opgroeiden “in Latino communities in the U.S.” en die in El Salvador door bendes herkend worden omwille van hun Amerikaanse kleding en stijl en omwille van “a different way of speaking Spanish”. In die zin spreekt ook het artikel *“Deported from the U.S., now answering your call”* van 20 januari 2019 over terugkeerders die reeds lang in de Verenigde Staten verbleven en die geen voeling (meer) hebben met de Salvadoraanse samenleving en/of de Spaanse taal en daardoor geïsoleerd en gestigmatiseerd worden. Uit het rapport *“What if they return? How El Salvador, Honduras, and the United States could prepare for an effective reintegration of TPS beneficiaries”* van 29 juni 2019 blijkt dat terugkeerders uit de Verenigde State

onderzocht werden, wiens TPS werd ingetrokken, en die gemiddeld *“for an average of 20 years or more”* in de Verenigde Staten hebben verbleven, waardoor *“family and community networks of support are likely to be thin”*. Het rapport stelt dat velen niet naar hun herkomstregio zullen kunnen terugkeren *“because of the increase in violence and gang presence over the past twenty years”* en *“the limited familial and social ties they might still have in these communities”*. Het citaat uit Spaanstalig UNICEF-perscommuniqué *“Los niños y niñas retornados a Centroamérica y México corren un mayor riesgo de sufrir violencias, estigma y privaciones”* van 14 augustus 2018 bespreekt dan weer de situatie voor terugkerende gezinnen en kinderen. Het artikel *“Trans woman killed in El Salvador after U.S. deportation, rights group says”* van 21 februari 2019 betreft de risico's voor LGBT-terugkeerders en transgender vrouwen. Verzoeker behoort echter tot geen van voornoemde specifieke groepen terugkeerders, die allen bepaalde omstandigheden bezitten die de risico's bij terugkeer verhogen.

Slechts enkele rapporten vermelden uitdrukkelijk de risico's voor terugkeerders die bij hun vertrek geen problemen kenden. Het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het *“Refugee Law Initiative”* van de universiteit van Londen, stelt dat terugkeerders die bij hun vertrek uit El Salvador voorheen geen of weinig problemen kenden alsnog bij terugkeer een risico lopen *“simply because they are deportees”* omdat de bendes hierdoor vermoeden dat ze geld hebben. Terugkeerders zijn volgens dit rapport kwetsbaar voor afpersing en moeilijkheden om sociaal en economisch te re-integreren, waardoor ze ook het risico lopen om gerekruteerd te worden door bendes. Het rapport maakt tevens melding van terugkeerders die verkracht of vermoord werden, maar voegt toe dat de persberichten niet verduidelijken *“whether the person concerned had fled with protection needs or if the risk arose when they returned, whether the state identified or addressed any protection needs on their return, or whether the person did not return to their place of origin and become internally displaced after deportation”*. Het citaat uit het Spaanstalig rapport *“Nuestra guerra son las maras”* (*“Comisión Española de Ayuda al Refugiado”*) van februari 2019 vermeldt dat gedeporteerden uit de Verenigde Staten problemen met de mara's kunnen kennen, ook wanneer ze geen problemen hadden met bendes toen ze hun land verlieten. Uit de getuigenis, vermeldt in het citaat, dat de dochter van een terugkeerder uit Canada verkracht werd, kan niet worden afgeleid wat de omstandigheden en het profiel van deze personen was voor ze hun land hadden ontvlucht. Het antwoord van B.R., *“coordinatrice nationale pastorale du migrant auprès du Synode luthérien salvadorien”*, die in juni 2019 gecontacteerd werd door Cedoca, stelt dat *“alle personen die terugkeren”* een groot risico lopen om geïdentificeerd en aangevallen te worden door bendes, maar verduidelijkt niet op welke wijze terugkeerders geïdentificeerd kunnen worden (en of dit gelieerd is aan een langdurig verblijf, bijvoorbeeld in de Verenigde Staten), noch welke problemen er dan precies kunnen volgen.

Tegenover voornoemde drie bronnen die stellen dat terugkeerders die voorheen geen problemen hadden in El Salvador bij terugkeer een risico kunnen lopen, staan meerdere andere bronnen die hiervan geen melding maken. V.R., van *“Direction des droits humains du Servicio Social Pasionista”* (SSPAS), die in mei 2019 gecontacteerd werd door Cedoca, stelde dat terugkeerders zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als de andere Salvadoranen, waarbij afpersing door bendes en criminele groeperingen voorkomt. Zij ontkende voorts dat terugkeerders zich omwille van hun terugkeer zouden aansluiten bij bendes. K.R., van Cristosal, die in juni 2019 gecontacteerd werd door Cedoca, gaf ook aan terugkeerders dezelfde kwetsbaarheid kennen als degene die bleven en dat terugkeerders met een verhoogd risico (wanneer hij als vermogend aanzien wordt en/of bij terugkeer een zaak begint) dezelfde criminele feiten (waaronder afpersing) ondergaan als andere Salvadoranen. M.M., directeur van *“Comisión de Derechos Humanos de El Salvador (CDHES)”*, gecontacteerd door Cedoca in juni 2019, liet weten dat terugkeerders mogelijk afpersing kunnen ondergaan maar dat hij hiervan geen meldingen heeft gekregen, alsook dat hij op datum van 23 juni 2019 geen weet had van problemen met de autoriteiten voor terugkeerders. Het artikel *“Deported Salvadoran Women Pin Their Hopes on Poultry Production”* van 8 februari 2019 maakt geen melding van problemen voor terugkeerders en focust integendeel op het succes van initiatieven tot re-integratie van vrouwen in de economie. Ook het IOM meldde in juli 2019 geen weet te hebben van problemen met bendes voor terugkeerders, doch voegt hieraan toe monitoring en evaluatie van de situatie van terugkeerders *“vaak heel complex”* is omdat ze niet ter plaatse kunnen gaan.

Uit het voorgaande kan enkel blijken dat op basis van de *“COI Focus; Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 12 juli 2019 niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de verzoeker bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor zijn vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook imperatief.

De Raad besluit dat verzoeker nalaat om, onder verwijzing naar zijn persoonlijke omstandigheden, *in concreto* aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar zijn land van herkomst. Een eenvoudige bewering (zie infra) van bedreigingen door criminele bendes tot rekrutering zoals beschreven door verzoeker is hiertoe onvoldoende, noch kan hieruit afgeleid worden dat deze zou steunen op een criteria van het Vluchtelingenverdrag.

2.4.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.*

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 (dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU) verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.1. Het verzoekschrift voert aan dat de situatie in zijn herkomstland wordt “gekenmerkt door het bestaan van een héél groot risico op vervolging/of ernstige schade voor elke Salvadoraanse burger, en er worden sommige risico-profielen aangestipt” (waarvoor hij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie, naar de richtlijnen van UNHCR en naar “de twee COI-Focus van verwerende partij”). Verzoeker stelt deel uit te maken “van verschillende zogenaamde risico-profielen”, met name “de groep van personen die blootgesteld zijn aan een hoger risico op afpersing” (omdat zijn familie gelatines in de straat of op de markt verkoopt, zijn vader in de informele economie werkt, zijn moeder en een moederlijke tante in Europa wonen en een tante langs vaderszijde in de Verenigde Staten woont) en “de risico-groep van jongeren”. Hij voert aan dat hij “persoonlijke omstandigheden [vertoont] die het risico voor hem verhoogt: hij is een jongeman afkomstig uit een familie die amper genoeg verdient om te overleven en in het informeel sector economisch actief is. Zij verkopen voedsel in de straat en zijn dus vaker blootgesteld aan de bendes en hun activiteiten. Verzoeker heeft het land verlaten en zal door de bendes onderzocht worden in geval van terugkeer wat waarschijnlijk andere omstandigheden in het licht zal brengen, aangezien hij familie heeft die in België en de Verenigde Staten wonen en dus als een interessant doelwit voor afpersing zal worden beschouwd door de bendes. Het louter feit dat hij in het buitenland verbleef zal al de indruk geven dat hij voldoende financiële middelen heeft en van hem een doelwit maken voor afpersing.”.

De Raad wijst erop dat het louter verwijzen naar een risicoprofiel niet volstaat om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. De Raad benadrukt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en dat daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

2.5.1.1. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar El Salvador omwille van problemen met de bende MS in 2012 en met de bende Mara 18 in 2018.

Wat betreft het aangehaalde probleem in 2012, waar verzoeker als 12-jarige op de markt door mara's van de bende MS zou zijn benaderd omdat hij uit een wijk kwam waar een rivaliserende bende opereerde (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 9-12), merkt de Raad op dat verzoeker slechts eenmalig aangesproken zou zijn door MS. Hierna kende hij geen problemen meer, hoewel hij nog op de markt ging helpen (notities, p. 11), en verklaarde hij zelf dat het gevaar geweken was (notities, p. 11).

Aangaande verzoekers beweerde problemen met Mara 18, die hem in 2018 tweemaal trachtten te rekruteren, stelt de Raad vast dat verzoeker hierover incoherente en vage verklaringen aflegt.

Zo verklaarde hij tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij een eerste keer aangesproken werd door bendeleden in maart 2018 en een tweede keer in oktober 2018 en dat hij tussen deze incidenten geen problemen meer heeft gekend (notities, p. 14-15), terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen dat het eerste incident met de mara's begin 2018 was en het tweede incident een maand later (vragenlijst DVZ, vraag 5). Dat verzoeker na confrontatie met deze tegenstrijdigheid op het Commissariaat-generaal (notities, p. 16) en in zijn verzoekschrift antwoordt dat hij door Mara 18 benaderd werd in maart 2018 en in april 2018, kan zijn eerder andersluidende verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud niet verschonen. Dergelijke afwijkende beweringen wijzen erop dat verzoeker de aangehaalde feiten niet werkelijk heeft meegemaakt.

Voorts merkt de Raad op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij tijdens het incident van april 2018 niet beschoten werd (notities, p. 18), terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog liet noteren wel te zijn beschoten (vragenlijst DVZ, vraag 5). Waar in het verzoekschrift wordt uitgelegd dat er niet geschoten werd tijdens het incident en verzoeker toegeeft *“dat hij dit op de DVZ wel zo zij om zijn relaas te overdrijven en het erger te laten blijken”*, merkt de Raad op dat een dergelijke houding en gebrek aan medewerking bij de Dienst Vreemdelingenzaken de geloofwaardigheid van de huidige versie van de feiten verder ondermijnt. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Voor het overige worden verzoekers verklaringen gekenmerkt door onwetendheid en een gebrek aan interesse. Zo kon verzoeker niet aangeven wat de mara's eind april 2018 precies tegen hem zeiden (notities, p. 17). Waar verzoeker aangaf dat zijn vader naar aanleiding van de problemen met de mara's twee keer klacht indiende bij de politie, wist verzoeker niet in welk politiekantoor (notities, p. 15, 19), wanneer zijn vader de tweede klacht indiende (notities, p. 19) of hoe zijn vader de klachten kon indienen gezien slachtoffers dit normaliter zelf moeten doen (notities, p. 20). Voorts wist verzoeker niet of de politie uiteindelijk de mara's met wie hij problemen kende in maart 2018 heeft kunnen arresteren (notities, p. 9), wat voor de beoordeling van zijn risico bij terugkeer uiteraard essentiële informatie is. Waar verzoeker beweerde dat bendeleden mogelijks een andere persoon uit zijn wijk viseerden die sterk op hem lijkt (notities, p. 19), kan verzoeker over deze persoon slechts aangeven dat hij lid is van een bende, maar slaagt hij er niet in meer informatie te geven (notities, p. 19).

Ten slotte legt verzoeker geen enkel begin van bewijs neer, van bijvoorbeeld de twee klachten die zijn vader zou hebben ingediend of de oproeping die zijn vader kreeg in het kader van het onderzoek (notities, p. 14-15, 20).

Hoe dan ook, zelfs indien geloof zou worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de incidenten in maart en april 2018, *quod non in casu*, wijst de Raad erop dat verzoeker zelf aangaf dat hij na april 2018 hierdoor geen problemen meer heeft gekend (notities, p. 16). Na het laatste incident in april 2018 ging verzoeker verder naar school, hielp hij zijn familie met karweitjes, ging hij in december 2018 nog met zijn muziekgroep op tournee in Costa Rica en bleef hij tot aan zijn vertrek begin 2019 thuis wonen (notities, p. 3-4, 6). Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat verzoeker thans nog door de mara's wordt gezocht (notities, p. 7, 19-20).

Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoeker voert aan dat, *“aangezien het bestaan van hoge aantallen slachtoffers, het inzetten van het leger tegen de bendes, de gebruikte strategieën en tactieken van zowel de bendes en de overheid, de niveau van organisatie van de bendes, hun effectieve territoriale controle, het impact van de veiligheidssituatie op het leven van de burgers en op het publiek leven in het algemeen er [moet] worden besloten dat er in El Salvador een conflict plaatsvindt in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en van artikel 15, c) van de kwalificatierichtlijn”*.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Verzoekende partij kan er niet aan voorbijgaan dat deze wetsbepaling meerdere componenten bevat waaraan cumulatief moet worden voldaan.

Over het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt het Hof uitdrukkelijk: *“De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ 30 januari 2014 (GK), *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”*, C- 285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, te weeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd *“dat de veiligheidssituatie, de tactieken, strategieën en doelwitten van de bendes in Salvador na 2015 sterk evolueerde (zie stukken 3 en 4)”*, dat *“daar waar zij vroeger voornamelijk criminele doelen hadden blijkt dat zij nu ook politieke ambities hebben en controle wensen hebben over regio's en gebieden en vooral bevolkingen”*, dat *“zij ook de directe strijd [hebben] aangegaan met de officiële veiligheidsdiensten van het land”*, dat *“de veiligheidssituatie in El Salvador geëvolueerd is van wijdverspreide criminaliteit naar een gewapend conflict tussen de bendes onderling*

en nissen de bendes en de overheid", dat "de bendes in Salvador een zekere organisaties [hebben], er wordt geschat dat er 60.000 leden zijn, toegang hebben tot wapens die gebruikt worden in gewelddadige acties tegen de bevolking enerzijds en de overheid anderzijds, en de ambitie hebben om territorium en bevolkingen te controleren", dat "het niveau van het geweld op het niveau of hoger [is] dan het niveau van geweld in conflict-zones", dat "het niveau van geweld ook diepgaande gevolgen [heeft] op het publiek leven, van beperkingen in mobiliteit van burgers tot een groot aantal gedwongen verplaatsingen (jaarlijks 4 à 5% van de bevolking)", kan de Raad aannemen dat de criminaliteit in El Salvador bijzonder ernstig is, zoals ook blijkt uit de geconsulteerde bronnen in de COI Focus "Salvador: Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019.

2.5.2.1. Uit deze informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten ("Salvador: Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019, p. 6). De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes ("Salvador: Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019, p. 6-7). De bendes en autoriteiten viseren hierbij burgers met een duidelijk profiel ("Salvador: Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019, p. 11-19) waaronder: burgers die zich tegen bendes of de overheid verzetten; informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of door de veiligheidstroepen; familieleden, burens of anderen die gelinkt worden aan bendes; burgers die bendes verlaten of verraden hebben; LGBTI-personen; burgers met bepaalde beroepen; (ex-)politieagenten en (ex-)militairen; burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten; inboorlingen. In die zin beschrijft het rapport "An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador" van september 2018, opgesteld door het "Refugee Law Initiative" van de universiteit van Londen, het geweld door de bendes als "highly targeted and individualized". Ook UNHCR stelde vast "that most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons" ("Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016, p. 44-45). De verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen dienen met verhoogde aandacht te worden onderzocht. De Raad kan enkel vaststellen dat niettemin de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Er kan bijgevolg uit de informatie bij het administratief dossier en het verzoekschrift ("McNamara, P. J., "Political Refugees from El Salvador; Gang Politics, the State en Asylum Claims", *Refugee Survey Quarterly*, 2017, n° 36, pp. 1-24", "Nations Unie, Assemblée Générale, Conseil des droits de l'homme, 38ème session, Rapport de la Rapporteuse spéciale sur les droits de l'homme des personnes déplacées dans leur propre pays concernant sa visite en El Salvador, 23 avril 2018", "La Vanguardia, La Fiera Armada de El Salvador condena el asesinato de cuatro militares, 29 april 2019" en "GIWPS, Applebaum A. Mawby B., Policy Brief, Gang Violence as Armed Conflict: A New Perspective on El Salvador, November 2018") niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK